

at kunne komme i Besiddelse af det fornødne Terrain eller idetmindste at kunne faae sig det tilfikkret. Jeg nærer nu den Anskuelse, at, naar der fremkommer Tilfælde af denne Art, eller rettere et Andragende som det nævnte, saa bør Regjeringen først gjøre sig det klart, om den har Bemyndigelse til at opfylde det, eller om den savner en saadan Bemyndigelse; men, hvis den kommer til den Erkjendelse, at den har Bemyndigelsen, saa troer jeg, at det ogsaa er dens Pligt at benytte den. Jeg troer ikke, at Regjeringen bør stubbe det Ansvar fra sig, der er forbundet med at træffe en vis Foranstaltning til Landets og Samsfundets Gavn, og har den fornødne Bemyndigelse dertil, saa bør den ikke umuliggjøre eller udsætte et saadant Foretagende for først at henvende sig til den lovgivende Forsamling. Derved vil ikke alene megen Tid tabes, men jeg troer, at ogsaa det rette Forhold derved vil blive forrykket.

Det andet Spørgsmaal, som har været fremdraget, og hvorom jeg endnu vil høre et Par Ord, er den Betydning, som jeg i nærværende Tilfælde tillægger den indsatte Anmærkning, og som har foranlediget mig til at udtale mig, saaledes som jeg gjorde i forrige Møde. Jeg skal da, i Forbindelse med, hvad jeg nys hittede, derom blot endnu bemærke, at det har en stor Betydning, idetmindste for mig, naar jeg i et Tilfælde som dette har troet, at det var rigtigt at handle, og, naar jeg derhos troer at have handlet rigtigt, da ogsaa at komme til Visshed om, hvorvidt den lovgivende Magt deler denne min Opfattelse. Det kan ikke være ligegyldigt for et Medlem af Regjeringen, om der er en Samstemning tilstede i saa Henseende imellem Regjeringen og særligt dette Medlem paa den ene og den lovgivende Forsamling paa den anden Side. Skulde det virkelig være Tilfældet, at et Medlem af Regjeringen, som har troet at burde handle, finder, at den lovgivende Forsamling mener, at han ikke burde have handlet, eller skulde det være saa, at, medens han er overbevist om sin Handlings Rigtighed, den lovgivende For-

samling derimod finder, at han ikke har handlet rigtigt, saa er der aabenbart saa forskellige Opfattelser tilstede, at det maa og bør have stor Betydning for det paagjældende Medlem af Regjeringen. Det er med Hensyn hertil, at jeg har troet at burde tillægge denne Sag en større Betydning, end den maaskee ellers nødvendigvis maatte have.

Det er om disse to Punkter, at jeg har troet endnu at burde udtale mig, men jeg sætter dem, som sagt, ikke i nogen directe Forbindelse med mit Endringsforslag eller med den Maade, hvorpaa jeg har motiveret det.

Flaug; Ja, Regjeringens formelle Be-rettigelse er jo ikke fra nogen Side bestridt (En Stemme: Jo!). Nei, formelt er den ikke bestridt, der er kun paastaet, at det foretagne Skridt var i Strid med Lovens And og Hensigt. Jeg har forøvrigt ikke nogen særlig Anledning til med den høitærede Minister at disputere om selve Anvendelsen af Loven af 6te Juli s. A., thi jeg har erkjendt, at Formaalet, til hvis Opnaaelse den er stæet, er godt og nyttigt og af stor Betydning baade for Kjøbenhavn og for Landet. Men jeg maa dog tillade mig at bemærke, at der kan reises Tvivl ogsaa med Hensyn til Bemyndigelsen. De Statsejendomme, over hvilke Regjeringen raader, bestaae af to Slags, af hvilke der til det ene hører saadanne Eiendomme, som skulde anvendes i et bestemt Niemed. Dette fører til, at Fæstningsværkerne staae til den ærede Ministers Raadighed, saalænge de bruges til Byens Forsvar; men ved Loven af 6te Juli s. A. ere nu Fæstningsværkerne, om de end ikke endnu formelt ere nedlagte, dog i Virkeligheden bestemte til Nedlæggelse; det staaer udtrykkelig i Loven. Disse Fæstningsværker ere altsaa blevne en Statsejendom, en Domaine, hvoraf Staten ved den senere Afhændelse skal drage en vis Indtægt, og fra dette Synspunkt mener jeg dog, at det kan underkastes Tvivl, om en saadan Anvendelse af disse Arealer, hvorved det, som de ved den fremtidige Afhændelse